

Una alternativa política per a la classe obrera en l'actual període

La jove democràcia espanyola ha anat progressivament deixant arrere el marc polític de consens que als anys 70 i primers 80, feren possible la Constitució i els Estatuts d'Autonomia. 'L'acord' constitucional atorgat pels magnats de les multinacionals i les finances, als representants polítics de la xicoteta i mitjana producció i de la classe obrera, s'ha anat debilitant al llarg del temps fins situar-se, un quart de segle després, a les portes d'una ruptura anunciada.

Malgrat ser indiscutible la transformació del país de manera important, i el que d'una societat retardada i aïllada hem passat a una moderna en línia amb els països de l'anomenat occident europeu, sembla evident l'exhauriment del model per l'aflorament de les tensions generades, i que a curt termini hi hauran canvis importants.

I és que la substitució de la dictadura pel model democràtic, la vertebració de l'estat amb la solució autonòmica, i la contínua i creixent internacionalització econòmica i social, si bé han suposat avanços materials evidents, sobretot per a les grans empreses, ni de lluny resolen les contradiccions estructurals latents en la societat espanyola. I aquestes contradiccions, amb un origen històric derivat de les insuficients transformacions socioeconòmiques que hi hagueren al segle XIX, durant la particular i incompleta revolució burgesa espanyola, són les responsables de mantenir en un enfrontament permanent, d'una banda, als

continuadors i hereus dels privilegis de l'aristocràcia - els aristòcrates-financiers associats amb les multinacionals estrangeres - i d'altra, la resta dels sectors productius (burgesos xicotets i mitjans) del país, que necessiten créixer i mantenir el capital acumulat com a recurs per al seu desenvolupament.

Així, les aspiracions d'àmplies capes socials a progressar materialment i socialment xoca, a tot el país, i no sols a Euskadi i Catalunya, amb els estrets marges en què els financiers i les multinacionals els engranegen, sobretot des d'una direcció política ultraconservadora com l'actual del PP amb majoria absoluta. És a Euskadi i Catalunya, amb els plans Ibarretxe i Maragall, on aquest enfrontament és més palès, però de manera més soterrada, la situació es comuna a tota Espanya: des de Galícia fins a Canàries, passant pel País Valencià, Andalusia, i fins i tot a Madrid, hi han sectors que cada vegada veuen més en una solució federal, la recepta per a lliurar-se de la vampirització a què els sotmeten dia a dia les institucions oligàrquiques.

En canvi, aquesta oligarquia dels aristòcrates-financiers, després de

vint-i-cinc anys d'aliança amb els Estats Units, s'ha alçat a un lloc, entre les deu primeres classes dominants del món, que li ha atorgat una relativa però important presencia internacional, des de la qual, amb la corresponent autorització yanqui, exportar capitals i robar substancioses rendes de molts pobles, sobretot a l'Amèrica del Sud. I ara, per continuar i aprofundir el camí iniciat, necessita centralitzar més encara al seu voltant tots els recursos, tant econòmics com humans del país, per així aconseguir el somni delirant de pegar un salt que l'equipare a les envejades burgesies monopolistes francesa o alemanya.

Aquest enfrontament, està donant en el present curs polític la primera batalla, la repetició de les eleccions a la Comunitat de Madrid, continuarà amb la iniciació del Pla Ibarretxe i les eleccions catalanes, amb el Pla Maragall de reforma de l'estatut, per a culminar en les eleccions generals al mes de març.